

LA CELEBRACIÓ → Una associació pionera a les comarques gironines

Mifas fa 25 anys amb més

Minusvàlids Físics Associats celebra l'aniversari aquest dissabte vinent amb un dinar al pavelló de Fontajau

ESPORT. L'equip de Mifas juga a la segona divisió nacional de bàsquet a Castelló d'Empúries.

GRUP D'OCI. Els associats fan sortides a la platja, la muntanya i visiten n

EVOLUCIÓ. Ara ja poden banyar-se.

EN LA PREMSA. El dia que e

Tapi Carreras, Girona Minusvàlids Físics Associats (Mifas) ha organitzat per aquest proper dissabte una gran festa per celebrar el naixement de l'entitat ara fa 25 anys. El dia 13 han preparat un dinar al pavelló de Fontajau al qual assistiran més d'un miler d'associats. A més, han confirmat la seva presència l'excalde de Girona i conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Joaquim Nadal, la consellera de Sanitat, Marina Geli, i la secretària d'Estat del Ministeri d'Afers Socials, Amparo Varcargel, a més de l'alcaldessa de Girona, Anna Pa-

■ **El 93% dels socis viu en companyia però el 25% de llars no estan adaptades als discapacitats**

■ **El 76% ha adquirit la discapacitat, sobretot després de patir accidents de trànsit**

gans. L'entitat va néixer el 1979 de mans d'Àngel Ginjaume. Des d'aleshores han presidit l'associació Ferriol Danés, Joan Casas, Narcís Pous i Pere Tubert, que actualment segueix al capdavant. Tubert ha estat reelegit successivament i ja fa setze anys que és al càrrec. Durant aquest període l'entitat ha anat creixent en nombre d'activitats, serveis i d'associats, fins a arribar actualment als quasi 2.500 socis. A les comarques gironines són presents al carrer nord de Figueres, al passeig d'en Blay d'Olot, al carrer Enric Prat de la Riba de Blanes, al centre cívic Vicenç Bou de Platja d'Aro i al carrer Empúries de Girona. També actuen a les comarques del Ripollès, la Cerdanya i el Pla de l'Estany tot i no disposar de cap local.

Estudi entre els associats

Segons un estudi elaborat per Mifas, la majoria dels associats, el 72,4%, són persones adultes d'entre 31 i 60 anys i gairebé tres quartes parts són homes. Una majoria aclaparadora dels socis, el 93%, viu amb companyia i només el 6% viu sol.

En relació amb la tipologia de

discapacitat, el 81,2% són discapacitats físics; el 76,4% té una discapacitat adquirida –i la gran majoria d'aquests l'ha adquirida abans dels 31 anys per causa d'accident– i un terç dels socis constata que la seva discapacitat empitjora de forma progressiva, per la qual cosa cada cop requereix de més atencions. A més, gairebé una quarta part de les llars dels discapacitats de Mifas no estan adaptades per poder portar una vida autònoma.

Respecte al nivell d'instrucció i altres qüestions educatives, l'estudi constata que hi ha un nivell bastant baix. Com a dada indicativa, només el 7% té estudis universitaris. Tot i això, gairebé la meitat dels socis, el 43,9%, s'està formant en algun camp (majoritàriament en el camp no formal el qual, moltes vegades, està més associat a una pràctica d'oci que no pas a una activitat pròpiament formativa). Els coneixements informàtics dels associats i l'accés a les noves tecnologies dels socis de Mifas continua essent un tema pendent, ja que tal com admet la mateixa entitat, el 28,7% no té accés a Internet i el 42,9% no té cap ti-

passa a la pàgina 5

ENTREVISTA

Pere Tubert

PRESIDENT DE MIFAS

«De la pòlio s'ha passat als accidents de trànsit i a les malalties degeneratives»

■ **El president de Mifas, Pere Tubert, analitza l'evolució del col·lectiu de discapacitats, de l'urbanisme de les ciutats i de les diferents problemàtiques que han d'afrontar dia a dia per tirar endavant.**

T.Carreras, Girona

-Què s'ha aconseguit en 25 anys?

-Que els discapacitats físics no siguin vistos com una cosa estranya. Ara veure persones amb cadires de rodes és normal. Abans la gent es parava a mirar pel carrer i molts no s'atreuen a sortir. Ara ho fan voluntàriament o amb el nostre ajut.

-I urbanísticament?

-Sí, però encara hi ha aspectes a millorar. Nosaltres denunciem el que no

compleix la normativa i molts cops es corregeix. Però encara hem d'estar-hi a sobre i avisar dels incompliments. De vegades ens fan cas i rectificquen a mitja obra. En altres, com a la seu de l'Institut Nacional de la Seguretat Social a Figueres, van acabar l'obra sense estar adaptada als minusvàlids. Era una obra nova i nosaltres ho vam denunciar i van haver de fer-ho bé. Ens satisfà que s'estiguin rebaixant voreres, tot i que encara n'hi ha moltes de pendents.

de 2.000 socis

on ja han confirmat l'assistència de més d'un miler d'associats

MIFAS

museus

s van constituir.

MIFAS

INAUGURACIÓ DEL LOCAL. El president de Mifas, Pere Tubert, al local del carrer Empúries obert el 1983.

ve de la pàgina 4

pus de coneixement sobre informàtica.

Aquestes dinàmiques però estan canviant en els darrers anys gràcies als cursos i serveis que l'entitat intenta oferir als seus associats. Una de les peces clau és la Fundació Mifas, creada el 1992 i que ofereix diferents serveis sota la premissa de diferents objectius: fomentar activitats de caràcter social i assistencial, crear, desenvolupar i mantenir centres d'ensenyament especial, de formació professional i de treball ocupacional, crear iniciatives per donar feina estable, establir centres de rehabilitació i de residències per a persones i potenciar el màxim la integració d'aquestes persones al món del treball i la vida social.

Treball i oci

Per portar a terme aquestes actuacions es disposa de diferents eines. Així pel que fa a la integració laboral s'ha creat el Servei de Suport a la Integració Laboral (SSIL) que informa i assessora les empreses sobre els avantatges de contractar persones discapacitades i ofereix una borsa de treball per a la inserció laboral. També té una residència al carrer Empúries de Girona i un taller ocupacional a Riudellots de la Selva.

El finançament de Mifas prové sobretot del grup d'empreses que des de l'any 1985 ha anat creant per dotar-se de pressupost i al mateix temps per crear llocs de treball per a les persones amb discapacitat física que formen part de la borsa de treball de l'Associació. Per exemple, Mifas ha creat l'empresa Giropark, que controla els aparcaments de moltes poblacions gironines. També té Tadifi, que gestiona aparcaments, i Giroassist, empresa auxiliar de correus i encarregada de fer *mailings*. A més ha invertit en negocis aliens perquè representaven un benefici considerable sense cap tipus de risc, com per exemple a la barcelonina Bacedi, encarregada de la vigilància d'aparcaments privats, jardins i comuni-

■ **El 1981 es crea el club esportiu que té secció de tennis, bàsquet, atletisme, tennis, hoquei i tir**

■ **Des de 1985 ha constituït tres empreses per crear llocs de treball i autofinançar-se**

tats de veïns. Són tasques, tal com explica el president de Mifas, Pere Tubert, que no requereixen una gran formació i que els associats poden realitzar amb tota normalitat.

Però no tot és treballar. Mifas també té un grup d'oci que organitza excursions, sortides i activitats com jocs participatius i videofòrums. L'espai de la Casa de les Dunes, permet fer trobades entre socis de diferents comarques. Està ubicat al parc del Montgrí, a prop de l'Estartit.

L'any 1981 es va constituir el Club Esportiu Mifas, el primer club esportiu de persones amb algun tipus de discapacitat de les comarques gironines i que té seccions a diferents modalitats com són el bàsquet, el tir olímpic, l'atletisme, la natació, el tennis i l'hoquei.

L'entitat Mifas es va crear després que un grup de persones afectades per un o per un altre tipus de disminució física apostés per revitalitzar el moviment associatiu dins el col·lectiu amb l'objectiu d'informar, canalitzar i gestionar els problemes amb els quals es troben els disminuïts a nivell educatiu, laboral, esportiu i d'habitatge. Una de les principals característiques de l'associació Mifas és que està integrada i dirigida per persones amb discapacitats físiques, un fet que probablement afavoreix la comprensió dels problemes als quals ha de fer front el col·lectiu.

TAPI CARRERAS

PERE TUBERT. El president de l'Associació al despatx del local de Girona.

A Girona, un dels llocs conflictius per a nosaltres és l'illa de l'Hi-percor.

-No tothom els respecta...

Certament és molest trobar-te un cotxe mal aparcat en un espai on s'ha rebaixat la vorera perquè les persones amb cadira de roda puguin continuar el seu camí. El discapacitat ha de girar cua i sovint fer una volta molt llarga. No val dir que s'aparca només per cinc minuts. Ja fem campanyes de sensibilització, però cal més temps. Per exemple, fa poc vam anar a Portbou, per conscienciar als veïns que no aparquin en espais reservats per a discapacitats.

-Hi ha prou aparcaments per a discapacitats?

-No ens podem queixar. Amb la nova normativa de la Generalitat podem aparcar a les zones de càrrega i descàrrega i a les zones blaves sense haver de pagar. A més dels aparcaments reservats per a discapacitats. Dins la tònica general de les ciutats, que totes tenen manca d'aparcaments, el nostre col·lectiu també en té poc, però estem satisfets. S'ha avançat molt i tots els nous apar-

■ **«Abans la gent es parava a mirar. Ara no i sortim al carrer voluntàriament»**

■ **«Encara hem de vigilar les obres perquè compleixin la normativa»**

caments incorporen reserves per a discapacitats.

-L'accés a la feina és complicat per al col·lectiu?

-Molt. N'hi ha que volen feina i ho tenen difícil. Tenim programes de formació laboral i cursos d'informàtica. Abans per ser conserge o telefonista no calia saber utilitzar un ordinador, però ara és fonamental. També tenim assessors que expliquen a les empreses de més de 50 treballadors que el 2 per cent de la plantilla ha de ser de personal amb alguna discapacitat. Quan accepten ens

donen un perfil i nosaltres intentem buscar-lo. A més, amb la Diputació oferim un programa de seguiment laboral per persones que admeten problemes per anar a treballar.

-Els discapacitats d'ara són com els d'abans?

-No. Abans molts associats havien patit la pòlio o un accident laboral. Eren persones d'entre 35 i 45 anys. Ara l'edat està baixant als 25 anys i molts tenen malalties degeneratives o han patit un accident de trànsit. A més ara, amb l'avenç de la medicina es viu més temps que abans.

-Quins reptes es marca per al futur?

-Continuar amb les activitats i construir el centre de dia a Vilafranca, que serà com el de Riudellots de la Selva. Però sobretot preocupa la dependència. Cada cop hi ha més gent gran que tindrà serveis i podrà ser atesa i nosaltres per exemple, no tenim dret a una assegurança privada i hem de refiar-nos de la Seguretat Social. Per això tenim centre de dia i residències per autodirigir-nos.